

1. kappale Kari seisoj Teboilin ulko-oven edessä pahvinen kahvimuki kädessään. Räntää satoi sivuttain eivätkä takin kaulukset olleet tarpeeksi korkeat estämään sen pääsyä niskaan. Hän kiroi sitä, että oli unohtanut kaulahuivinsa autoon. Kahvikin oli vielä liian kuumaa juotavaksi. Hän oli saanut sen selville puoli minuuttia sitten, kun oli polttanut ylähuulensa ja kielensä yrittäessä juoda sitä. Hänen oikealla puolellaan kaksi taksikuskia viettivät tupakkataukoa ja valittivat asiakkaiden vähyyttä. Vasemmalla oli kaksikaistainen tie, missä ohi ajavat autot lennättivät loskaa tien reunalle. Oli kaiken kaikkiaan mukava päivä. Karin ystävä, sekä liiketoveri, oli pesettämässä autoa huoltoaseman autopesussa. Timo ei ollut kaikkein viisain ihminen. Pesettää auto nyt räntäsateella! Mutta Timo oli vaatinut sitä, sillä hän oli lukenut, että Steve Jobs tapasi pesettää autonsa päivittäin. Timolla kuluihin satoja euroja kuussa pelkästään auton pesuun. Karin kahvi alkoi jo olla juomakelpoista, ainakin lämpötilan puolesta. Hän otti kunnon hörpyn samalla, kun näki Timon kaartavan huoltoaseman kulman takaa vastapestyllä autollaan. Kari huomasi, että Timo ei taaskaan ollut muistanut ottaa antennia pois katolta. Taisi olla jo kolmas antenni tässä kuussa, minkä Timo jätti katolle, Kari pohti. Timo ajoi Karin eteen ja laski alas pelkääjän puolen ikkunan. "Hyppää kyytiin! Meillä on jo kiire!" Kari avasi auton oven ja istahti kyytiin. "Radio lakkasi taas kuulumasta. Luulisi, että Radio City kuuluisi Turussakin..." Timo sanoi. "Uusi antennisi taitaa olla hieman heikkolaatuinen" Kari vastasi "Ei pidä paikkaansa! Tällä kertaa ostin kalleimman mitä kaupasta löytyi." Timo siirsi jalkansa pois jarrulta ja iski vaihteen silmään. Heidän määränpänsä oli Turun satamassa sijaitseva varasto. Timo ajoi pois huoltoaseman pihalta ja liittyi liikenteen sekaan. Viereisellä kaistalla ajava kuorma-auto heitti loskat heidän autonsa päälle. "No voi persel!" Timo huusi. Kari ja Timo olivat tunteneet toisensa lähes kymmenen vuotta. Heidän tiensä olivat kohdanneet, kun molemmat olivat jääneet velkaa väärälle ihmiselle, Työnantajalle. Timo typerien hankintojen takia ja Kari kohtalon oikusta. Kari edelleen muisti, miten yksinkertainen luksusauton toimitus Työnantajalle, oli muuttanut hänen koko elämänsä. Hän oli pysähtynyt ostamaan kukkia tyttöystävälleen turkulaisesta kukkakaupasta, kun linja-auto oli rysäyttänyt kukkakaupan ikkunasta sisään. Kari kompuroi kaupasta ulos ja huomasi, että linja-auto oli myös törmännyt hänen toimittamaan autoonsa. Auton takaluukku oli auki ja katu täynnä valkoista jauhetta. Kari oli lähtenyt karkuun eikä poliisi ollut tavoittanut häntä. Mutta Työnantaja oli. Siitä päivästä lähtien Työnantaja oli pitänyt häntä otteessaan. He kaartoivat varastorakennuksen pihalle. Piha oli hämärä ja kurainen ja sitä ympäröivät rakennukset tekivät siitä suljetun. Ainoastaan yksi varaston oven yläpuolella oleva valaisin loi himmeää valoa. Timo pysäköi heidän autonsa varjoihin. "Miksi näiden tapaamisten pitää aina olla tällaisessa paikassa? Mistä minä esimerkiksi saisin nyt ruokaa, jos minulle tulisi nälkä?" Timo puhisi turhautuneena "Me olemme tapaamassa ehkä Suomen vaarallisinta miestä, jolla on tukeva ote meidän molempien kulkusista, joka voisi halutessaan pyyhkiä meidät maanpäältä ilman minkäänlaisia jälkiä ja sinä mietit mitä jos sinulle tulee nälkä." Kari sanoi. "Sanon vaan, että nämä tapaamispaikat ovat aina todella epäkäytännöllisiä." "Haluaisitko sinä sitten, että tapaisimme jossain kahvilassa missä soisi lempeä musiikki ja voisit tilata Latten ja ehkä jonkinlaisen patongin?" "Se olisi kiva. Se olisi ainakin erilainen tapaamispaikka" "Miten rahan ja huumeiden vaihto sitten onnistuisi sellaisessa paikassa?" "En minä tiedä! Naamioidaan ne vaikka jauhoiksi." "Seitsemän karskia miestä istumassa kahvilassa, vaihtamassa satojatuhansia euroja pariin pussiin Elovena jauhoihin keskenään... Kuulostaa vedenpitävältä suunnitelmalta" "Ainakin odottaminen olisi mieluttavampaa" Timo tokaisi. Varaston ovi avautui ja heitä viitottiin sisään. Kari ja Timo nousivat ulos autosta. Maa lätisi heidän jalkojensa alla, kun he tarpoivat kohti varaston ovea. Räntäsade oli tauonnut, mutta ilma oli edelleen kostea. Yöstä oli tulossa todella sumuinen.

"Perhana! Unohdin auton mittarivalot päälle! Odota hetki." Timo huusi. Timo liukasteli autolle ja takaisin. "Oletko valmis? Voidaanko me jatkaa? Täytyykö sinun vielä käydä testaamassa, että lukitsit auton ovet?" Kari kysyi turhautuneena "Pitäisikö?" Timo vastasi "Voi helkkari! Tule nyt!" Kari huusi Kari ja Timo astuivat sisälle varastoon. Varasto oli suurempi kuin miltä se ulkoapäin vaikutti ja se oli vain muutamien valon valaistuna. Varasto muistutti hylättyä supermarketia, jonka hyllyjä kukaan ei ollut jaksanut tyhjentää. Hyllyt olivat täynnä veneiden, autojen ja traktorien osia, sekä monia muita metalliesineitä mitä Kari ei tunnistanut. Kaikki tavarat olivat pölyn ja lian peitossa. Oven avannut mies johdatti heitä hyllyjen välistä varaston perälle. Mitä lähemmäs he pääsivät rakennuksen perää, sitä valoisammaksi ympäristö muuttui. Kun he tulivat viimeisten hyllyjen ohi, he näkivät kohdevalaisimilla valaistun pöydän, minkä ympärillä seisoivat tusina pitkiä villatakkeihin pukeutuneita mihiä. Ja heidän keskellä itse Työnantaja. Työnantajalla oli yllään kulunut tumman vihreä villakangastakki ja hänen kaulansa ympärillä roikkui avonainen silkkihuivi. Kirkkaiden kohdevalaisimien takia Karilla ei ollut vaikeuksia erottaa Työnantajan arpisia käsiä, eikä kohtaa hänen vasemmasta kädestään, missä hänen pikkusormensa oli joskus ollut. Työnantajan oli menettänyt sen venäläisessä sotilasvankilassa ja kantanut sitä mukanaan koko pakomatkan ajan. Lopulta hän oli valmistanut siitä tekohampaan, minkä oli sitten istuttanut yhden menettämänsä alahampaan tilalle. "Aah! Kari! Mukavaa, että pääsit tulemaan" Työnantaja sanoi venäläisellä aksentillaan. "Minä jo ajattelin ettet saapuisi. Olin lähettämässä Timoshenkon perääsi." Timoshenko katseli Karia hymyillen huoneen nurkasta. "Ja toit näemmä Timon mukansi! Hyvä, hyvä... Häntä varten ajattelin lähettää Anatolin." Anatoli ei hymyillyt. "Ehkä joku toinen kerta sitten... Mutta tulkaa toki lähemmäs." Kari ja Timo kävelivät lähemmäs pöytää minkä päälle oli levitetty valokuvia ja karttoja. "Onko sinulla kahvia tarjota?" Timo kysyi vilpittömästi "NÄYTTÄÄKÖ TÄMÄ SINUSTA JOLTAIN VITUN KAHVILALTA!" Työnantaja huusi. "Sinä pidät turpasi kiinni ellen kysy sinulta jotakin! Ja sama koskee sinua Kari! Te molemmat olette vain kasoja sianpaskaa minun silmissäni ja minulle ei ole mikään ongelma levittää teitä laajoille pelloilleni maantumaan!" Työnantaja huusi raivoten. "Nyt, jos herra ulosteille vain sopii, kerron teidän työnkuvanne" Työnantaja sanoi. "Te menette Helsingin rautatieasemalle vastaan kuriiriani, joka luovuttaa teille veistoksen. Enempää teidän ei tarvitse tässä vaiheessa tietää. Soittakaa minulle, kun veistos on hallussanne." Timoshenko, joka oli varkain hiipinyt Karin vierelle, ojensi Karille puhelimen. "Nyt painukaa vittuun täältä!" Työnantaja huusi.